

* **		
20:27	19:09	י-ם
20:30	19:24	ת"א
20:31	19:17	חיפה
20:28	19:25	ב"ש

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי הרב יצחק גינזבורג שליט"א

אוצר הפרשה אוצר הסיפור

"מה שאני מרויח - נשאר אצלי"

רבי נפתלי מרופשיץ נולד בדיוק באותו יום שהבעל שם טוב הסתלק - **שבועות תק"כ**. היתה לו חכמה מיוחדת, עד כדי כך שעל קברו חרטו את המילים "יחיד בדורו בחכמה אלקית". והכוונה בזה שהיה לו הכישרון לקחת את החכמה הכי נשגבה, וכל כך להוריד זאת לאנשים, עד שאנשים יהנו מזה ויצחקו מזה, שלכן היה ידוע כבדחן. זו דרך מאוד חשובה כדי להביא את המשיח - להוריד את הדברים הכי חכמים ועמוקים כל כך למטה, עד שלפעמים אפילו הופכים אותם לבדיחות. מי שהוא הכי חכם יכול להוריד הכי למטה.

רבי נפתלי צדיק היה מספר שכל הצדיקים, כאשר הם מתפללים, הם מרויחים הרבה הרבה רווח רוחני, אבל בזמן שגומרים להתפלל הכל נעלם - מפסידים הכל. אבל אני, מה שאני מרויח - נשאר אצלי.

מה הווארט הזה? יש אחד שמגיע מאוד מאוד גבוה בהשגות שלו, אבל גם צדיק יורד למציאות העולם הזה, ולא כל צדיק יכול לקחת את האור הגדול שהרויח כשהיה למעלה, ולהביא אותו למטה. זה החכמה להלביש את האור הזה גם בדברים הכי פשוטים. אני, גם כשאני יורד מטה מטה, עד לעולם התחתון, הכל נשאר אצלי - גם בבדיחות שלי נמצא האור של האצילות. זה המיוחד - כל צדיק אמיתי משיג הרבה אור כשהוא למעלה, אבל כשיורד למטה הוא עלול להפסיד זאת.

אנו צריכים לעשות את מה שהרבי דורש מאתנו, על מנת שנוכל להוריד את הדברים מספיק למטה, שיוכלו להגיע לכל יהודי בכלים שלו ובמושגים שלו.

למשל, יש משל בחסידות, שאם אתה רוצה לדבר על חסידות עם חבר, אבל אותו מעניין רק כדורגל, אז צריך לדבר איתו על כדורגל - אך צריך להכניס בתוך השיחה שלו חסידות. הוא לא מבין מה שאתה מדבר, חושב שאתה מדבר על כדורגל או על תחביב אחר שלו, אבל החכמה האמיתית שאתה יכול לרדת בדיוק-בדיוק למדרגה שלו, לדבר איתו בשפה שלו, ולהכניס לזה את החסידות - אז הנשמה שלו שומעת, ולאט לאט הוא יתעורר וימשך אחרי הפנימיות, כי יש לו ניצוץ ונפש אלקית.

זה מה שאנו לומדים מהצדיק הזה, רבי נפתלי צבי מרופשיץ, שהיה חכם גדול להוריד אור נאצל מטה מטה, ולעשות זאת כל כך טוב שכולם יהנו ויצחקו מזה, וזו הדרך להביא את מלך המשיח.

(משיעור י"ג אייר תשס"ז)

לראות את העולם כפי שה' רואה

בפרשת בהעלתך, מתוארת נבואת משה רבינו בביטוי כתוב "ותמנת הוי' ביט". מסביר אדמו"ר הזקן, בעל התניא, שאין הכוונה להסתכלות כפשוטו בה'. "תמנת הוי'" היינו התמונה שה' רואה - תמונת המציאות שלנו כפי שה' מביט ורואה אותה. משה זוכה להסתכל על העולם, כביכול, מתוך העיניים של ה' - לראות את העולם כמו שה' רואה. זו עלית התחתונים למעלה - אנחנו, התחתונים, צריכים להגיע למעלה, במתן תורה, ולראות את המציאות בעיני ה', כמו משה רבינו. "דעת תחתון" - הדעה שלנו, הפרספקטיבה שלנו, נקודת המבט שלנו - היא שלמטה היש, אנחנו מרגישים את עצמנו ואת כל הסובב אותנו כמציאות, ואילו ה' אינו מושג לנו, ולכן יחסית אלינו הוא אין. לכן אומרים שהעולם נברא "יש מאין", ובכל רגע ה' בורא אותו יש מאין - "המחדש בטובו בכל יום [ובכל רגע] תמיד מעשה בראשית". זו דעת תחתון, שאנו ה"יש", שמתהווה בכל רגע מה"אין" שאינו מושג לנו. לעומת זאת, המבט של ה', "דעת עליון", הוא שלמעלה היש - ה' הוא היש האמתי - ו"כולא קמיה כלא חשיב", כל מה שהוא ברא כנגדו כלא, וממילא מצדו הבריאה היא מ"יש לאין". שוב, אלה שתי דעות הפוכות על המציאות - מצדנו הבריאה היא מאין ליש ומצדו מיש לאין.

(משיעור ג' סיון ע"ט)

אוצר התבונה

שלהבת = "בכל לבבך ובכל נפשך מאדך"

צריך להדליק את הנר, את האור, עד "שתהא שלהבת עולה מאליה". זהו עיקר המסר-הווארט של הפרשה, ו-**שלהבת** שוה לשלש מדרגות האהבה - "**בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך**".

נחזור להתחלה: מה הפשט של "**בכל לבבך**"? מה קורה בלב כשנפגשים מי שעתידיים להיות חתן וכלה? דבר חשוב ביותר, שגם הרבי כותב במכתבים רבים - חייבים להרגיש **משיכה**, משיכת הלב אחד לשני (כולל בנפש הטבעית). עצם המשיכה - שאני נמשך אליך (יש גם ביחס לה', בתחלת שיר השירים, "משכני אחריך נרוצה") - נקרא "**בכל לבבך**".

מהי אהבת **"בכל נפשך"**? לא רק שאני נמשך אליך - 'אני מת עליך...'. הרי "**בכל נפשך**" היינו "אפילו נוטל את נפשך" - לא מספיק להמשך.

זהו ביטוי מחודש, בשפה המדוברת היום, והאהבה צריכה להיות עזה כמתואר בו. מה פירוש 'אני מת עליך'? כמו שנסביר, אני מוכן לוותר על כל הרצונות שלי בשביל הרצון שלך. נפש פירושה רצון בלשון תנ"ך ובחז"ל, אם כן "**בכל נפשך**" היינו 'בכל רצונך'. לא רק שאני רוצה בך מאד, אלא שאני כל כך רוצה בך עד שאני **מבטל את רצוני לרצונך**. כש'אני מת עליך' הרצון שלי אינו פונקציה, העיקר הרצון שלך. אני אומר על החתן, אבל גם אצל הכלה צריך להיות אותו דבר בכיוון השני.

אם יש כבר "**בכל לבבך**", משיכת הלב, ויש גם "**בכל נפשך**" - רצון שהוא בעצם בטול-רצון מוחלט, כמו שכתוב בפרקי אבות "עשה רצונך כרצונו" ו"בטל רצונך מפני רצונו" (התכלית של "עשה רצונך כרצונו"). מהי מדרגת "**בכל מאדך**"? גם כאשר אני מת עליך - יש לי כח אדיר לקום לתחיה, ולהשקיע בבית המשותף שלנו את כל הכח שיש לי. כדי לבנות בית, בנין עדי-עד, צריך להשקיע הרבה - גם כסף, לכן חז"ל אומרים ש"ובכל מאדך" הולך על כסף, "**בכל ממונך**" - אבל הפשט הכי פשוט של "מאדך" היינו כח ומאמץ גדול, מאמץ אדיר, שאני משקיע ב'פרוייקט' הזה. הפרוייקט הוא לבנות ביחד בית, אז כל כולי עכשיו מוקדש לו ומושקע בו. זוהי אהבת "**בכל מאדך**".

(משיעור ח' סיון ע"ט)

אוצר קצו

לימוד בהכנעה

איך יודעים שתורה ורפואה הולכות יחד? "החש בראשו יעסוק בתורה... החש בכל גופו יעסוק בתורה". התורה פועלת על הגוף ממש, אבל מתי? כשלומדים בהכנעה. אנשים לומדים ולא מתרפאים כי לא לומדים בהכנעה - צריך להיות בתכלית ההכנעה. שתהיה רפואה שלמה לכל מי שזקוק לכך מכח לימוד התורה בהכנעה - עיקר ההכנעה הוא שלא הבנתי מה שכתוב... בחב"ד אומרים - השכל שלי והשכל של החתולה אותו דבר ביחס לשכל של התורה (וגדולי העוסקים בה לשמה).

אוצר השו"ת

פגעי הטכנולוגיה

שאלה: מהי השפעת הטכנולוגיה על הדור? תשובה: אפשר לומר שהמהפכה התעשייתית, וכל שכן מהפכת הטכנולוגיה היום, וכל שכן הסמארטפונים למיניהם, רק עושה את כל הדור יותר חולה - חולה נפש - על דרך "תוקפא דגופא חולשא דנשמתא". כל הטכנולוגיה היא "תוקפא דגופא", כאילו, אבל בפנימיות היא "חולשא דנשמתא" שגם מראה את עצמה טוב-טוב בגוף. כאילו הגוף מתחזק, אבל פועל חולשה כללית. היות שהכל הוליסטי החולשה הכללית משפיעה בסוף גם על הגוף. יש כאן מוסר השכל שהמנטליות של היום היא "קמעא קמעא", כל דבר לוקח הרבה זמן, צריך לקחת הרבה תרופות - לא יעזור לך רק לנסוע לרבי ולהתרפאות. הרפואה היא טבעית, "קמעא קמעא", בעוד שפעם היה תיכף ומיד ממש. גם אם התיכף ומיד ממש לוקח חדש-חדשיים, לא נורא, העיקר שחוזרים הביתה בריאים. במלים אחרות: כל החסידות של הבעל שם טוב עבדה פעם יותר טוב וכעת עובדת פחות טוב. השאלה אם הבעל שם טוב היה בא ורואה איך זה היום - אם היה מבסוט. יש סיפור שהבעש"ט אמר שאם היה יודע כמה העולם יורד ומתגשם מאז שהסתלק לא היה יורד לפעול בו כעת.

(משיעור כ"ב אלול ע"ז)

אוצר הפתגם

כתוב שהסימן שאתה בריא הוא שאינך מרגיש את עצמך. אם אתה מרגיש את עצמך סימן שאתה כבר חולה.